Za ništa, u ništa

Danas je velikom većinom glasova prihvaćen drugi paket mjera vlade premijera Andreja Plenkovića. Oporba nije ništa rekla kako bi prisilila našeg Premijera da preispita učinke svojih prijedloga. Kada je riječ o sagledavanju problema, oporba je pogodila u ništa.

Ako je pozicija uvijek u pravu, nema potrebe za opozicijom. Ako pozicija ne cijeni opoziciju tada je opozicija bezidejna i sterilna. Sve je to naša opozicija i možda je u pravu gospođa Blaženka Divjak kad ih je nazvala politikantima prilikom rasprave o njezinom opozivu. Ova i ovakva opozicija ne zaslužuje ni današnji broj mjesta u Hrvatskom saboru. Hrvatska je politička scena pokazatelj u kojoj mjeri demokratski sustav može biti karikaturalan. Premijer je pozvao oporbu na suradnju. Nije oporbi premijer mogao nametnuti svoje mišljenje. On je samo tražio i dobio. Umjesto da oporba uvjetuje svoju podršku traženjem i nalaženjem najboljih mjera za budućnost zemlje, oporba je shvatila kako je njezina uloga da sluša. U Hrvatskoj samo politika „Le grand papa“ može proći. Tako je bilo oduvijek. Ukoliko nema vođe, ma kakav sustav u primjeni bio, nema odluka. Nrod bi kazao Â - „Veži konja gdje ti aga kaže“. Na žalost odluke mogu biti u izravnoj suprotnosti s interesima građana Hrvatske. Upravo su donesene odluke u Hrvatskom saboru u funkciji dnevne politike pri čemu se nije željelo sagledati njezine srednjoročne i dugoročne implikacije.

Kratko rečeno, donesene mjere imaju za cilj daljnji rast birokracije kojoj doneseni zakoni daju - božansku moć. Na dan donošenja zakona u Hrvatskoj je 150 tisuća nezaposlenih. Taj će broj i dalje rasti. Razlog tome je što poduzetnici znaju kako politika uzimanja i zaduživanja ima „vrijeme trajanja“. Za razliku od premijera Ive Sanadera koji nije bio spreman na reforme gospodin Andrej Plenković je krenuo pravcem dijeljenja. Popularnost mora rasti ako se dijeli siromašnima. Istina, u Hrvatskoj nisu svi siromašni u žiži interesa hrvatskih građana. Postoje važniji i manje važniji. Tako oporba „cvrkuće“ i time podržava politiku stranke na vlasti.

„A nek se sunce malo skrije“, rekao bi Cesarić, „kruta zbilja srušit će bajku“. Kruta zbilja nije samo visoki javni i inozemni dug. Kruta zbilja je – izgubljena prilika da se sačuva gospodarski suverenitet. Molim čitatelja da identificira ključne riječi, kako voli kazati naš Premijer, kako hrvatska gubi još jednu šansu da napusti stanje bijede.

Obrazloženje zašto je to tako bit će predmetom mojih diskusija u narednom razdoblju. Za sada

ću samo dati dijagnozu – donijete mjere imaju za cilj kupnju socijalnog mira i konzerviranja postojećeg stanja, s jedne strane, i, s druge strane, dobivanje naredih parlamentarnih izbora. Smijemo li platiti tako visoku cijenu? Drugim riječima, politika Andreja Plenkovića dodatno otvara vrata Miroslavu Škori. Drugo je pitanje da li gospodin Miroslav Škoro sagledava svekolike ugroze za koje nam nitko nije kriv osim nas samih. Gospodine Škoro, dobro se je sjetiti kako je Galbraith kazao kako je većina u krivu. I dalje, javna sredstva priopćavanju suzuju mogućnosti traženja i nalaženja pravih rješenja. Javna sredstva informiranja ne moraju korespondirati interesima građana pa ponuđene informacije ne moraju biti informacije koje bi hrvatski građani morali čuti.